

Poviedka, Kvinta

Črepy z nás

Problémy.

Máš ich viac, ako dost'.

V noci nevieš zaspáť. V hlave si svoje prehry prehrávaš stále dookola.

Oni sú mačka, a ty si myš. A ja by som bola pes, keby som mohla. No ja už vystupujem v inom príbehu. A ty si si zatiaľ ešte ani nevykopal noru, stále len utekáš. Nohy ťa každý deň bolia čoraz väčšími.

Keď si bol malý, chodil si len ku dvom lekárkam: k jednej na hlavu a k druhej na telo. Potom však začali pribúdať, a dnes ich už nevieš ani spočítať.

Občas máš pocit, že svet k tebe hovorí po japonsky. Snažíš sa zachytiť jeho slová, prisaháš, že raz im porozumieš. Lenže jeho monológ písaný v tvojich slzách ty nie a nie rozlúštiť. Prosíš ma, pýtaš sa či ťa nenaučím po japonsky – pýtaš sa zle. Svet hovorí všetkými jazykmi. Aj tými, ktoré ja nepoznám.

Nápady.

Tých máš trochu menej.

Stále však dost'.

Rádio nepočúvaš, televízor doma nemáš. Celé dni len čítaš knihy.

Vo voľnom čase píšeš poviedky, ktoré hraničia s básňami. A hraničia aj so zdravým rozumom. Rád sa v nich hráš so slovíčkami. Deti si myslia, že slovo myšlienka ja zložené zo slov myš a lienka. Ty tvrdíš, že je to myseľ a mienka.

Och, keby si ty vedel, že medzi schizofréniou a genialitou je tenká hranica. A dokonca tam možno hranica ani nie je. Možno je to vlastne to isté.

Okrem písania aj rád maľuješ. Raz si namaľoval dievča, ktorého tvár si si pamätal zo škôlky. Keď si ho domaľoval, pohladilo ťa po duši. Dlaňou.

Emócie.

Aj tie sú ti dôverne známe.

Snažíš sa im vyhýbať.

Aj keď dobre vieš, že to nie je možné.

Lebo ľudia sú ako soľničky – zatrasieš nimi čo i len trochu a všetko, čo majú vnútri sa razom vysype von.

Kdesi si čítal, že základných emócií je vraj šesť. Toho dňa sa počítač pokazil, po tom čo si naň vyplul všetku kávu, čo si mal práve v ústach. Od prekvapenia (a výsmechu!?).

Psychickými chorobami si nikdy netrpel. No normálny si tiež nebol. Ty si tvrdil, že si proste len blázon. Nič viac, nič menej. Človek, čo svetom pláva bez diagnóz. Pýtaš sa sám seba: Existujú ešte vôbec takí? Šeptom ti odpovedám („Áno!“), no ty ma nepočuješ. Ty totiž počuješ len to, čo ja chcem aby si počul.

Názory.

Máš ich všelijaké, no hlavne kontroverzné.

Najmä tie politické.

Osobne v nich však nevidíš význam – veď aj tak nám raz všetkým vymyjú mozgy. A naše názory nebudú nič platné. Alebo nie?

Definovať ťa jedným slovom je jednoduché. Demotivovaný. Flegmatický. Melancholik. Bez. Energie. Dúfaš v zázrak. No zároveň tvrdíš, že ten nikdy nepríde.

Kontroverzné. Už rozumieš?

Tvoja večerná rutina.

Najprv si vytláčaš vyrážky na duši. Vždy na druhý deň ti pokožka sčervená – pocitmi to ale nebude. Do postele si líhaš krátko pred západom slnka. V perinách sa utápaš rovnako ako v твоjich čiernych myšlienkach.

Po nociach píšeš mierové zmluvy sám so sebou. Vryvaš ich lyžicou do steny.

A vieš, čo po nociach robím ja?

Zbieram všetky tieto črepy, ktoré z teba padajú a dúfam, že raz ťa dokážem zlepit' dokopy.